

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Introitus Ž 86, 12-13

Píseň ... Sv 176

modlitba:

Hospodine, děkujeme ti, že modlitbě nemůže nic zabránit. Tomu aby se člověk obrátil k tobě, nemůže nic zabránit. Ať jsme kdekoli, ať jsme sami nebo s druhými. Děkujeme za to zvláště v téhle podivné dnešní situaci.

Pane, ty vidíš, co se děje, šíří se jakási nákaza. A spolu s ní se šíří obavy lidí. Jednak obavy, jestli by jim zdraví umožnilo tu nákazu přestat. Pak se množí otazníky, jestli se vlastně můžeme setkávat, podat si ruce, tvořit společenství.

A pak jsou tu obavy, co to udělá s celým světem. Je množství lidí jejichž obživa je ohrožena a oni se bojí, jestli to finančně ustojí.

Pane, je to pro nás nové a mnohé nevíme. Ale ty jsi dodával naději i pevnost a pokoj lidem v různých nejistých dobách i vypjatých situacích. Prosíme, buď s námi, darovávej moudrost i pokoj do srdcí. Dávej nám poznat, co je správná cesta.

Společně se pak modlíme slovy, která nás naučil náš Pán, Ježíš Kristus. Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva, navěky. Amen

Píseň ... Sv 147

První čtení: Mt 8, 5-11

Píseň ... Sv 327

Druhé čtení – základ kázání: Mk 1, 40-45

Právě jste slyšeli krásný příběh o tom, jak Ježíš nedodržel karanténu.

Odnepaměti byly a jsou na světě choroby, se kterými si neumíme poradit jinak, než že aspoň izolujeme nemocného a znemožníme mu stýkat se s okolím. (Ano, máváme všem, kdo sedíte doma.) Příkladem takové nemoci ve starověku bylo malomocenství. Malomocným bývala vyhrazena odlehlá místa, kde směli žít, nesměli se však stýkat s nikým zdravým, nesměli se nikoho dotýkat. Museli žít v karanténě.

To, co jen v náznaku prožíváme v těchto dnech, si představte jako celoživotní nutnost. A ještě v přísnější formě: Že už nikomu v životě nepodáte ruku, s vašimi zdravými blízkými už se nevidíte blíže než na 50 kroků.

Teď jeden takový malomocný přijde za Ježíšem (pravděpodobně zůstane v uctivé vzdálenosti) a prosí o uzdravení. Abychom byli přesní, prosí o očištění. Jako by

ta nemoc nebyla jen záležitostí tělesného zdraví, ale byla i věcí jakési nečistoty.

„Chceš-li, můžeš mě očistit.“ říká.

Z jiných příběhů evangelia víme, že Ježíš dokáže pomoci, aniž by se nemocného dotkl. Podle jednoho vyprávění uzdravil dokonce na dálku, aniž by se s nemocným vůbec potkal. V tomhle případě, ovšem, záměrně a provokativně udělá něco, co bylo zákonem výslovně zakázáno: Ježíš se toho malomocného dotkl.

Dnes prý za něco podobného hrozí pokuta až tři miliony korun, když nedodržíte karanténu. Ježíš to záměrně udělal.

...

Jsou křesťané, časté je to v Americe, že se tam křesťané snaží řídit heslem, anglicky řečeno: „What Would Jesus Do?“ přeloženo „Co by dělal Ježíš?“ Tedy když se dostanou do nějaké situace, kdy váhají, jak jednat, položí si otázku, co by asi dělal Ježíš na jejich místě, a podle toho jednají.

Řekl bych, že jsme se právě ocitli v situaci, kdy kritérium „Co by dělal Ježíš?“ nemůžeme úplně doporučit. Totiž kdyby Ježíš chodil dnes mezi námi, asi by se nikam nezavíral, beze strachu by se vydal na nejrušnější místa a tam by se dotýkal lidí. Aby je uzdravil.

Prosím, tohle nezkoušejme. Nejsme Ježíš.

...

A stejně je ten dotyk v tom příběhu o uzdravení malomocného tak výrazný a provokativní. Proč tam je? Proč to nestačilo vyřešit slovně? Napadá mě odpověď: Ten dotyk je tam proto, že hlavním problémem toho člověka nebyla jeho choroba, kterou by snad Ježíš dokázal vyřešit pouhým slovem, ale právě ta izolace, ve které se ten člověk celoživotně ocitl.

Jaký je hlavní způsob, kterým můžeme uzdravit člověka trpícího izolací? Jednoduše tím, že tu izolaci prolomíme. Dotkneme se. Uděláme něco, co třeba nikdo jiný neudělá.

...

Opět tím, prosím, nevyzývám k porušování nařízení ohledně koronaviru. Protože to, že v naší společnosti už dávno žije množství lidí v izolaci, za to nemůže žádný virus. Za to, že jsou lidé na okraji společnosti, kterým druzí ruku nepodají, že pro množství práce někdy není čas se lidsky potkat, že třeba lidi více a méně majetné rozděluje nepochopení i nenávisť, pro politické přesvědčení jedni pohrdají druhými, že staří se odkládají do domovů důchodců, málokomu je dáno zemřít doma mezi blízkými, za tuhle izolaci nemůže žádný koronavirus. To je nějaká jiná komplexní choroba, skrytější a hlubší v nás, kvůli které často sami dobrovolně vstupujeme do karantény a míváme se s druhými.

Snažíme se téhle chorobě vzdorovat. A díky všem, kdo se ve svých životech snažíte, aby se druzí necítili osamnělí.

V některých ohledech tohle ten koronavirus zhorší. Zakázané návštěvy v nemocnicích a domovech důchodců. Ta samota tam teď musí být zlá.

Ovšem my máme dnes nástroje, jak s tím bojovat. Svým způsobem bychom právě v tomhle mohli vidět jedno z posláních křesťanů: bojovat proti izolaci druhých. Na nejružnějších rovinách. Žel někdy bojujeme s tím, že se církve sama do izolace dostala. Ale tím, že bojujete proti izolaci druhých, tak v důsledku bojujete i proti izolaci své vlastní.

Tohle přesně Ježíš dělal: rozbíjel ty dělicí zdi mezi lidmi, překračoval hranice. Porušoval i ty sociální karantény. Stýkal se s kdekým, byl ochoten vstoupit do domu cizince setníka, což by býval podle tehdejších náboženských předpisů neměl.

Jen aby bylo zřejmé: tímhle jednáním se Ježíš nezavděčil všem. Některé si tím dokonce zneprátelil. Ale dokázal být nablízku těm, kteří ho potřebovali.

V tomhle ani nám žádný virus zabránit nemusí. Nemusíme porušovat vládní nařízení. Stačí pro začátek zvednout telefon a zavolat. Nebo, až se přece jen budeme moci s druhými víc potkávat: zkusit se dát do řeči i s někým,

s kým se obvykle moc nebavíme. Pokud je na světě někdo, kdo nás moc nezajímá, možná to je paradoxně znamením, že by nás zajímat měl o to víc. A to nejen kvůli němu, ale kvůli nám samotným.

Vybavuje se mi k tomu starší kreslený vtip – takový posmutnělý: Otec a syn stojí u plotu z ostnatého drátu. Syn se ptá: Tati, kdo je za tím plotem? Otec odpovídá: My. Možná to platí dneska trochu jinak, než to původně autor myslel.

Ježíšův dotek vůči malomocnému nám tedy může sdělit následující: Uzdravení toho důležitého se děje ve vztahu, v prolomení té chorobné izolace. Což se zrovna dnes nemusí uskutečnit fyzickým dotykem. Stačí zájmem o druhého.

...

Ježíš pak uzdraveného pošle ke knězi, pošle ho obětovat, aby se splnily předpisy a úkony, které k očištění patří. (Ježíš teď až překvapuje svou loajálností vůči předpisům.) Dotyčným ovšem zakazuje, aby se o svém uzdravení

příliš veřejně šířil. Ale ten člověk udělá pravý opak: všude to rozhlašuje. Čímž vznikne Ježíšem nechtěný, ale v něčem příznačný efekt: Ježíše od té doby provázela taková pověst, že nemohl normálně přijít nikam mezi lidi. Jinak se na něj davy hned vrhaly a to nechtěl. Tahle popularita Ježíše paradoxně vyhnala na opuštěná místa.

Ale právě na těch opuštěných místech si ho našli ti, kteří ho potřebovali. Píše se: „chodili tam k němu odevšad.“ Možná ten kus samoty nebo to oproštění od vřavy davu je to, co patří k uzdravujícímu setkání s Ježíšem.

Ježíš sám znal samotu a opuštěnost, proto také dokázal pomoci a být blízko. Tehdejší společnost ho, dá se říci, izolovala na kříž, zavřela ho na samotku hrobu. Takto často končí ti, kteří prolamují hranice mezi lidmi. Bůh na to ovšem řekl: Tohle ne. Odted' už nemá být nikdo takhle sám.

Naši situaci, ten stav nouze můžeme vnímat jako dvojí nabídku: Je pro nás novým posláním k těm, kteří žijí v izolaci. Zrcadlově vyjádřeno je nabídkou pro nás vyjít

ven z naší izolace. A pak je příležitostí se trochu zastavit, poodejít stranou, potkat se s Kristem, abychom se pak naplnění novým životem vrátili mezi lidi.

Kriste, díky, že nemusíme být sami. Amen.

Píseň ... Sv 143

sborová ohlášení

Píseň ... Sv 266

přímluvné modlitby:

Pane, ty dokážeš pomoci v každé tísni. V modlitbě se k tobě obracíme. Prosíme za lidi staré či s nalomeným zdravím, pro které současná situace přináší ohrožení na životě. Prosíme tě za přeplněné nemocnice v Itálii i jinde. Prosíme za místa a státy, kde zdravotní péče, jak ji známe my, úplně chybí. Prosíme tě za zdravotníky, kteří mají plné ruce práce. Prosíme, dodávej sil.

Prosíme tě za ty, kdo jsou na cestách a zkomplikoval se jim návrat domů.

Prosíme za ty, kteří pro zakazy a opatření přicházejí o práci a finančně budou mít problémy to zvládnout. Prosíme za ty, kteří měli půjčky a výpadek příjmů je může přivést k bankrotu.

Prosíme za ty, kteří mají moc a zodpovědnost. Dej jim moudrost i pokoru, aby dělali dobrá rozhodnutí pro dobro a ochranu všech.

Mnohé ovšem bude na jednotlivcích. Prosíme o moudrost a trpělivost pro všechny lidi. Prosíme, ať nevládne strach, ať neroste sobectví, ale vzájemnost a ohleduplnost.

To, co se děje, mnohým přinese ohrožení. Ale může to být i nabídkou zkusit chvíli žít jinak a třeba si z toho něco dobrého vzít i pro budoucnost. Pane, jestli se máme díky této situaci nějak změnit, navrátit, dej, ať tu šanci nepromarníme. Amen.

Třetí čtení - poslání: Iz 41, 13

požehnání:

Milosrdenství, pokoj a láska ať se vám rozhojní! Amen

Píseň ... Sv 193